

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBB, KATE

Sub vraja iubirii / Kate Robb ; trad. de Dorina Tătăran. - București :

Librex Publishing, 2024

ISBN 978-606-8998-81-7

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Irina Tudor

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: corectura.ro

Copyright © by Kate Robb

Dial Delights Extras copyright © 2023

by Penguin Random House LLC

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form. This edition published by
arrangement with The Dial Press, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii

Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

KATE ROBB

SUB VRAJA IUBIRII

*Traducere din limba engleză
de Dorina Tătăran*

Librex Publishing,
2024

1

— Așadar, rezolvăm problemele zilei cu zahăr sau cu alcool?

Este o dilemă importantă. Aceași pe care am dezbătut-o în ultimele optsprezece minute, stând exact în locul de pe trotuar care este la aceeași distanță de ușa din față a Nana's Old-Fashioned Doughnuts și de magazinul de băuturi alcoolice.

— Arăți mai bine astăzi.

Sora mea mai mare, Kiersten, îmi dă după ureche o șuviță de păr blond-arămiu. Aș spune că părul era în regulă așa cum era, având în vedere că tot ce am reușit să fac mai bine în această dimineață a fost un coc intenționat dezordonat, dar Kierst este obișnuită să se comporte ca o cloșcă, având în vedere diferența noastră de vârstă de zece ani.

— Mă simt bine, mint eu.

Ea știe asta, eu știu asta. Dar, ca să fiu sinceră, astăzi am făcut duș, m-am îmbrăcat și port lenjerie curată, o îmbunătățire semnificativă față de ultimele trei săptămâni cam împuțite, cu lenjerie intimă opțională, în care mi-am plâns de milă.

— Cred că Nana's este probabil alegerea corectă în viață.

Fac un pas spre ușa de sticlă transparentă a gogoșeriei. Kiersten vine în urma mea. Când ușa se deschide, suntem

lovite de mirosul dulce de zahăr, drojdie și fericire. Da. Acesta este exact tipul de confort de care am nevoie. Ne ocupăm locul la coadă, în spatele altor câtorva hamiltonieni înfomețați, care au gusturi excelente în materie de produse de patiserie de dimineață și privim cu atenție vitrina de sticlă cu lățime dublă, care găzduiește zeci de aluaturi artizanale, făcute cu dragostea Nanei.

— Ce îți iei?

Kiersten mă împinge cu cotul, în timp ce ochii ei se fixează pe un rând de Coconut Dreams. Întrebarea ei este mai mult o formalitate. Un ritual al surorilor Wilde. Este puțin spus că venim aici des. O mare subestimare.

— Jumătate de duzină de Classic Fritters, le spun atât lui Kierst, cât și bătrânei care lucrează la casa de marcat, care nu este adevărata Nana.

Asta este comanda mea. Asta iau în fiecare sâmbătă dimineață, când ne întâlnim pentru plimbările și discuțiile noastre săptămânale, sau într-o zi de luni aleatorie din iulie, când viața mea s-a dus naibii. Lângă mine, sora mea oftează.

— Ai putea să diversifici, să știi.

Arată spre o gogoasă roz glazurată.

— Pe aia scrie Wine and Sunshine. O încerci cu mine? Fac cercetări serioase despre gogoși.

Se uită la mine cu o ridicare a sprâncenelor plină de speranță. Totuși, dau din cap și iau cutia cu gogoși de la casieră, care îmi zâmbește politicos înainte să ia o altă cutie și să o umple cu comanda obișnuită a lui Kiersten, *Surprise me*. Casiera îi înmânează cutia lui Kiersten, care nici măcar nu se obosește să aștepte până când plătim, ca să muște dintr-o gogoasă roz închis și să geamă.

— O, Doamne, chestia asta e mai bună decât un orgasm. Trebuie să încerci o mușcătură.

Îmi apropie de gură gogoșa plină cu cremă.

— Nu vreau.

Ridic cutia de gogoși.

— Eu prefer fritters, îți amintești?

Mai ia o mușcătură mare și, după încă un geamăt audibil, își dă ochii peste cap în mod teatral.

— Nu aș critica niciodată fritters de la Nana's. Dar nu ești niciodată îngrijorată că pierzi ceva incredibil?

Nu.

Sau cel puțin nu sunt suficient de îngrijorată ca să comand altceva în afară de ceea ce am încercat deja.

— Fritters sunt delicioase, îi zic. Nu m-au dezamăgit niciodată.

Intenția mea nu a fost să folosesc preferințele mele în materie de gogoși ca o metaforă pentru viața mea. Dar la cuvântul *dezamăgit*, ceva se declanșează în creierul meu, iar lacrimile pe care am reușit să le rețin, după cele treizeci de minute de plâns pe care mi le acord în fiecare dimineață, își fac o apariție neprogramată, rostogolindu-se pe obrajii mei ca niște picături de ploaie în plină vară.

— Stuart ar fi trebuit să fie gogoșa mea cu mere.

Inima mi se strânge la menționarea fostului meu. *De ce am făcut asta?* Să îl pomenesc cu voce tare pe cel-care-nu-trebuie-numit? Este catalizatorul care îmi transformă lacrimile drăguțe de vară într-o furtună urâtă. Și am nevoie de toată stăpânirea să rămân pe loc, evitând privirile pline de milă ale celorlalți, în timp ce Kierst își scoate cardul Visa și plătește. În clipa în care bonul este în mâna ei, fug înapoi pe trotuar, unde o cutie cu fluturași imobiliari îmi oferă suficient sprijin să închid ochii, să întorc capul spre soare și să încerc să uit de viața mea amoroasă de rahat.

— Ești bine, Gems?

Mâna surorii mele îmi găsește spatele. De data asta, nu mă deranjează atât de mult masajul matern al palmei ei peste jacheta mea de blugi.

— Trebuia să fie viitorul meu, zic, printre suspine. Trebuia să ne luăm un câine. Poate o casă. Sau cel puțin un apartament cu adevărat grozav, o garderobă. Și acum...

Acum e fostul meu iubit. Un fost care nici măcar nu a avut bunul-simț să-mi țină discursul cu *nu e vina ta, e vina mea*. De fapt, el m-a citat pe mine și entuziasmul meu muribund pentru relația noastră ca fiind motivul principal pentru care a pus capăt celor patru ani pe care i-am investit unul în celălalt, surprinzându-mă într-un mod în care nu credeam că este capabil.

— Știu că partea asta e chiar nașpa.

Kiersten își înfășoară brațul în jurul umerilor mei și îmi trage capul spre sânii ei.

— Și în afară de a te umple de zahăr, nu am absolut nimic de spus sau de făcut, ca să te simți mai bine. Dar după ce inima ta se va odihni și se va vindeca un pic, cred că vei vedea că Stuart a fost...

Ezită un moment.

— Mă rog, cam avea personalitatea unei cutii de carton și ți-e mult mai bine fără el.

Sunt pe punctul să-mi apăr proaspătul fost. Sau poate că pe mine însămi, pentru că am rămas cu el atât de mult. Dar telefonul îmi vibrează în buzunar. Iar când mă uit pe ecran, micul nor întunecat care mă urmărește de trei săptămâni este tăiat de o rază de soare strălucitoare.

Dax: E în regulă dacă amânăm întâlnirea noastră din seara asta cu o oră? Vine cineva pe aici. E o chestie importantă.

Inima mea are o tresărire ciudată.

Eu: Întâlnire cu veterinara?

Urmează un șir lung de secunde până când telefonul meu îmi răspunde.

Dax: Nu, am anulat-o ca să putem sta împreună. Client important. Cel puțin așa cred. Totul e foarte vag. Am vorbit cu oamenii lui toată săptămâna.

Eu: Clientul tău are oameni? Ce șmecher ești!

Dax: Da. Poate că după ce ne plângem de milă un pic în seara asta putem sărbători.

Eu: Dacă bagi destul vin în mine, sunt gata pentru aproape orice.

Mă uit cum trei puncte apar în bula noastră de conversație, dispar, apoi reapar și dispar din nou. Când, în sfârșit, îmi răspunde la mesaj, tot ce primesc este un joben de petrecere.

Sora mea se apleacă spre mine, sprijinindu-și bărbia pe micuța adâncitură a umărului meu.

— Dacă îi trimiți mesaj lui Stuart, așa să-mi ajute Dumnezeu, îmi iau înapoi gogoșile.

Îmi ridic telefonul ca dovadă.

— Nu Stuart. Doar Dax. Ieșim împreună după serviciu.

Când aude numele lui Dax, sprâncenele lui Kiersten se ridică un centimetru bun.

— Parcă mi-ai spus că Daxon are o întâlnire în seara asta. Cu veterinara?

— E asistentă de medic veterinar, răspund eu. Iar Stuart și-a luat lucrurile astăzi. Dax s-a oferit să anuleze și să ieșim împreună pentru că a crezut că aș putea fi supărată.

Kiersten răspunde cu un *mmmm-hmmm* și mă pregătesc să o aud că spune ceva. În schimb, se întoarce și mergem în tăcere spre apartamentul meu. Pe la a treia stradă, presupun că subiectul a fost abandonat. Apoi se oprește și scoate o a doua gogoasă din cutia ei, dar înainte să ia o mușcătură face o pauză.

— A fost a treia întâlnire, dacă îmi amintesc bine. Asta e întâlnirea pentru sex. Și-a anulat întâlnirea de sex, pentru tine.

— Nu e chiar așa mare lucru.

Kierst mușcă din gogoasă, privindu-mă.

— Nu te mai uita așa la mine.

Își ridică mâinile.

— Așa îi privesc eu pe toți. Dacă interpretezi altceva decât îngrijorare de soră, treaba ta.

Telefonul meu vibrează. E Dax din nou. O ignor pe Kierst și îi trimit un mesaj, anunțându-l că poate veni la mine când termină. În tot acest timp, simt ochii ei pe mine.

— Știi ce cred că ar trebui să faci în seara asta? mă întrebă ea.

Mesajul meu se împrăștie în spațiul cibernetic.

— Cred că știi foarte bine *cu cine* crezi că ar trebui să mă culc.

Kiersten ridică nevinovată din umeri.

— Și-a anulat întâlnirea pentru tine. În plus, este un tip foarte drăguț. Aș fi călare pe el, dacă nu-aș fi căsătorită.

— Kiersten.

— Serios, bărbatul poartă blugi care nu lasă imaginației nimic legat de fundul ăla.

— Nu știi ce înseamnă asta.

— Înseamnă că mâine dimineață, în loc să te trezești cu cele trei ceasuri deșteptătoare, te-ai putea trezi cu zgârieturi de barbă pe coapse.

Nu știi cum să răspund. Așa că stau în picioare, cu gura încă deschisă de șoc, în timp ce ea își linge o pată de glazură roz rămasă în colțul buzei și începe să meargă. Cei șapte centimetri în plus pe care îi are în înălțime mă obligă să merg oarecum alergând, ca să o ajung din urmă.

— Este cel mai bun prieten al meu, îi zic, fluturându-mi

mâna în fața părții corpului meu care în prezent nu este zgâriată de mustăți. Un prieten nu face așa ceva.

Se uită spre pelvisul meu.

— De ce nu? Aș paria pe ce mi-a rămas din gogoșa asta că Daxon McGuire este un amant generos.

Gura îmi rămâne deschisă a doua oară.

— Acum inventezi chestii.

Kiersten își bagă în gură ce a mai rămas din gogoșa pariată.

— Ce ți-a adus luna trecută, când erai în pat, cu streptococul în gât?

Știi exact unde vrea să ajungă. Mi-a adus supă. Făcută acasă. A fost delicioasă.

— A primit o oală Crock-Pot de Crăciun și nu a folosit-o încă.

Își ridică bărbia și un zâmbet uriaș i se întinde pe față, deoarece ea crede că a câștigat disputa.

— Inventează toate scuzele pe care le vrei, Gemma. El te vrea pe tine. Și cred că, după ce inima ta va mai avea puțin timp să realizeze că Stuart a fost cel mai rău și că ai evitat un glonț uriaș, îți vei da seama că prietenii pot deveni cu ușurință iubiți.

Înainte să-i pot înșira toate defectele din argumentația ei slabă, îmi sună telefonul. Sprâncenele lui Kiersten se agită ca și cum ar anticipa mai multe dovezi ale teoriei ei nebunești. Am un mic sentiment de satisfacție când ridic telefonul și îi arăt numele bătrânei noastre mătuși, care clipește pe ecran.

— Ce mai faci, mătușă Livi?

Îmi lipesc telefonul de ureche și mă întorc cu spatele la sora mea.

— Bună, pudelule. Doar verific cum ți se vindecă sufletul astăzi.

Îmi înghit nodul care mi-a apărut brusc în gât la amintirea faptului că viața mea amoroasă este un dezastru.

— Încerc să-i fac față cu zahăr, dar nu prea merge.

La capătul liniei se aude, în fundal, un clinchet ușor de clopoței de vânt. Cunosc sunetul suficient de bine să-mi dau seama că mătușa este în librăria ei și fie a deschis ușa de la intrare, fie are primul client al zilei.

— Ei bine, am sunat ca să-ți spun că am răspunsul perfect la toate problemele tale de suflet. De ce nu vii în vizită diseară?

Mă pregătesc pentru ciudățeniile ei de tip new age. Am avut parte de prea multe dintre tonicele ei vindecătoare și ceaiuri de detoxifiere, ca să nu dezvolt un scepticism sănătos.

— Treci pe la șapte? mă întrebă ea.

— Ar trebui să ies cu Dax în seara asta.

— Perfect, cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Adu-o și pe sora ta.

Acopăr microfonul cu palma și mă întorc cu fața spre Kierst.

— Ce faci în seara asta?

Ea ridică din umeri.

— Mă uit la *Burlacul*, să-ți spun cine a fost dat afară, pentru că tu ești o ciudată.

E adevărat. Nu mă pot uita la emisiunea aia fără să știu cine primește un trandafir. Una dintre multele mele ciudățenii simpatice.

— Vino la mătușa Livi, după ce culci copiii. O să mă vindece.

Ea nu este de acord, în schimb, își deschide cutia cu gogoși pentru a treia oară, apoi o închide și își strânge stomacul.

— Bine. O să vin și eu. Dar dacă mai sugerează din nou incantații în pielea goală plec.

Dau din mână spre ea și îmi întorc atenția la mătușa.

— Ai nevoie să iau ceva?

Urmează o scurtă pauză înainte să vorbească.

— De fapt, da. Dacă poți. Vom avea nevoie de sare grunjoasă, doi ardei iuți și patru baterii AAA.

— Sună bine, zic eu, nesigură cât de mult ar trebui să mă tem de planurile din această seară.

Închid telefonul și îmi dau seama că ne întoarcem pe jos nu spre apartamentul meu, ci spre mașina minivan albă a lui Kiersten, parcată pe o stradă laterală. Apasă pe breloc, iar ușa din spate se deschide automat. Își aruncă cutia cu gogoși pe un scaun al mașinii acoperit cu Cheerio și apoi se îndreaptă spre portiera pasagerului.

— Vrei să te duc acasă?

Scutur din cap.

— O să merg pe jos. Nu voi reuși să fac mișcare pe Peloton înainte să mergem la mătușa Livi. Am o întâlnire la ora șase, cu o companie din Shanghai, care vrea să cumpăr noul lor șampon revoluționar pentru mătreață. Deja mi-e groază de asta.

— Oricând vrei să facem schimb de joburi, spune-mi. Deși îți recomand să vii mai întâi la unul dintre meciurile de softball ale lui Riley. Sau la o ședință a asociației părinților. Sau la ceea ce par a fi programări lunare la dentist, deoarece toți cei trei copii ai mei parcă au moștenit dinții slabi ai lui Trent. Dar astăzi nu e vorba de rahatul meu.

Își întinde brațele, iar eu o las să mă cuprindă într-o ultimă îmbrățișare. Mă strânge cu putere, înainte să se retragă și să-mi cuprindă fața cu mâinile.

— Mă bucur că vii în seara asta, îi zic. Cred că o seară cu tine, mătușa Livi și Dax este exact ce am nevoie.

Se îndreaptă spre partea șoferului, urcă în mașină și, în timp ce-și pune centura de siguranță, apasă butonul și coboară geamul pasagerului.

— Știi ce se spune, Gems, despărțirile sunt dure.

Îmi face cu ochiul.

— Dar știi ce altceva este dur?

Scutur din cap.

— Scula lui Dax.

Cu asta, iese pe șosea. O pot auzi răsând tot drumul până la intersecție.

2

Margarita nu e o băutură pentru serile de luni. Există un motiv pentru care cântecul ăla country vechi e celebru. Într-adevăr, tequila are tendința să te facă să-ți dai jos hainele sau să-ți faci buzele să spună lucruri pe care nu ar trebui să le spună, sau, în cazul meu, o combinație între cele două. Dar m-am considerat norocoasă că leacul perfect al mătușii Livi pentru inima mea îndurerată s-a dovedit a fi doar infamul ei amestec pentru margarita. Ei bine, poate că nu voi fi atât de norocoasă mâine, când mă voi confrunta cu mahmureala aproape inevitabilă care mă va lovi dimineață, dar putea fi mult mai rău. Ardeii și sarea erau pentru oala cu chili pe care plănuiește să o servească la clubul ei de lectură de marți seara. Încă nu am aflat care este scopul bateriilor. Și, sincer, mi-e prea frică de răspuns ca să întreb.

— Cred că asta e ușa.

Kiersten își ridică privirea, stând pe imensa și îndrăgita canapea de catifea de vizavi de mine, doar cât să vadă peste paharul de margarita, care stă pe măsuța de cafea dintre noi. Mă concentrez să aud altceva în afară de albumul lui Jimmy Buffett, *Songs You Know by Heart*, care răsună în vechea combină stereo din anii '80 a mătușii Livi. Cu siguranță, se aude o bătaie ușoară dinspre ușa apartamentului.

Îmi las picioarele pe podea și, din moment ce sunt deja ridicată în fund, decid să ajung la măsuța de cafea și să-mi golesc paharul de lichidul verzui rămas. Lumea se învâрте puțin în timp ce mă ridic în picioare, dar mă redresez rapid, amețea la inundându-mi stomacul, în timp ce alerg să-mi întâmpin cel mai bun prieten.

— Daxon McGuire, ce drăguț din partea ta că ai venit! Strig, în timp ce deschid și îl găsesc sprijinit de tocul ușii, cu cealaltă mână strânsă pumn, gata să bată din nou.

Părul îi este ud de la ploaia care îi ondulează vârfulurile și îi transformă culoarea castanie normală într-un maro mai închis. Își întinde brațele, iar eu mă pliez imediat în micul colț de sub bărbia lui. Bluza lui e umedă când mă trage la piept. Dar, pe măsură ce brațele lui mă înfășoară, simt un sentiment de confort. De familiaritate. Îi inspir mirosul, săpun Irish Spring și o ușoară aromă de ceva picant.

— Miroși bine, îi zic.

Se îndepărtează și pierderea sprijinului mă face să mă clatin puțin. Dar mâinile lui îmi cuprind umerii, stabilizându-mă.

— Miroși de parcă ai fi început petrecerea fără mine.

Fața lui se întinde într-un zâmbet larg, iar asta mă face să-i observ începutul de barbă. Dax are întotdeauna un început de barbă. Aproape zilnic îl acuz că se teme de aparatul de ras. Totuși, în seara asta pare un pic mai mare. Ca și cum ar fi lăsat-o o zi în plus. Degetele mele îi găsesc obrazul, de parcă ar confirma ceea ce gândește creierul meu: că fața lui nu are textura aspră obișnuită.

— Ești un pic beată, Gems?

Devin extrem de conștientă că nu este chiar ceva normal pentru noi ca eu să-i ating fața, ba chiar e posibil să fie înfrorător. Dar când palma lui o acoperă pe a mea și o ține pe obrazul lui, uit de ce asta nu e ceva ce facem noi de obicei.

— A fost un accident. Kiersten continuă să facă chestia asta în care îmi umple paharul înainte să fie gol. Am pierdut socoteala undeva între două și jumătate și trei și trei sferturi. Jose Cuervo nu a fost făcut pentru fracții. Apoi tavanul a început să se învâرتă și...

Mă uit în jos, abia acum realizând pe deplin că nu mai port pantaloni.

— M-am încălzit foarte tare.

Ochii lui Dax se îndreaptă pentru scurt timp în jos, înainte să se întoarcă la fața mea.

— Da, voiam să întreb ce s-a întâmplat acolo.

Amintirile mele par puțin încețoșate, dar îmi amintesc clar că aveam un motiv perfect rațional să mă dezbrac de blugi.

— Cred că i-am dat jos ca să demonstrez ceva. Ceva legat de întoarcerea unei pagini noi. Te uiți la sălbatica și imprevizibila Gemma. Bea tequila într-o seară din timpul săptămânii. Nu are nevoie de pantaloni sau de Stuart, de altfel.

Sunt conștientă că l-am numit din nou pe cel care nu trebuie numit, dar margarita mătușii Livi pare să fie de vină, iar de data asta nu mă doare atât de tare să îi rostesc numele.

— Îmi place Gemma fără pantaloni – privirea lui Dax face încă o tură –, dar o parte din mine se minunează.

Trece pe lângă mine, până la buzunarul treniului meu agățat lângă ușă, îmi scoate telefonul și îl deschide. Derulând aplicațiile, se oprește la ceasul deșteptător.

— Ah, exact cum bănuiam. Previzibila mea Gemma este încă acolo, își pune cele trei alarme de rezervă pentru dimineață.

Îi iau telefonul din mână și încerc să mă încrunt. Dar are dreptate. Setarea mea este la fel ca întotdeauna.

— De asemenea, i-am trimis un mesaj portarului meu și l-am mituit cu gogoși cu mere ca să mă trezească dimineață, îi zic. Toți agenții comerciali de cosmetice au mâine opt ore la rând de ședințe trimestriale de vânzări și operațiuni, iar dacă le ratez voi fi complet distrusă pentru trimestrul al treilea.

— Voi doi o să vă faceți ochi dulci unul altuia toată noaptea sau mă ajutați cu carafa asta?

Vocea lui Kiersten îmi amintește că eu și Dax nu suntem singuri și, în același timp, îmi limpezește ceața din creier suficient să observ că stăm nefiresc de aproape. Fac un pas înapoi, punând între noi o distanță normală pentru o prietenie și îi fac semn să ia loc. Până să ajungem la canapea, Kiersten mi-a umplut paharul, la fel și pe al lui Dax. Iau o înghițitură din băutura mea pe jumătate amestecată, însă Dax scutură politicoș din cap.

— Am venit cu mașina în seara asta.

Kiersten ridică din umeri și ia paharul, întorcându-se spre mătușa Livi.

— Mai vrei?

Bătrâna mea mătușă doarme pe fotoliul ei La-Z-Boy¹, cu gura întredeschisă, arătând de parcă e moartă, în timp ce bătrânul ei Corgi, Dr. Snuggles, se ghemuiește în poala ei.

— Ea e bine? întreabă Dax.

— Oh, e bine, răspunde Kiersten, doar că e genul de femeie care poate bea un singur pahar de margarita, asta-i tot. Hei, mătușa Livi...

Kierst ia o bucată ruptă de chips Dorito Cool Ranch din bolul de lângă mixerul de margarita și îl aruncă spre gura deschisă a mătușii. Chiar dacă Kiersten a fost exclusă din echipa de softball din liga de bere, chipsul își găsește perfect ținta. Sunt treizeci

de secunde îngrozitoare în care mătușa Livi inspiră și chipsul îi rămâne în gât. Ochii i se deschid, în timp ce face o față pe jumătate surprinsă, pe jumătate speriată, înainte ca instinctele de mamă a trei copii ale lui Kiersten să intre în acțiune. O trage pe mătușa Livi în picioare și o plesnește puternic pe spate. Este nevoie de trei palme puternice ca chipsul să zboare din gura mătușii Livi și să traverseze sufrageria, pentru a se pierde pentru totdeauna în covorul portocaliu mișos.

— Doamne, ce naiba a fost asta?

Fața mătușii mele arată ca o roșie prea coaptă. Kiersten îi întinde margarita, cu o față de o inocență pură.

— Cred că o bucată de vopsea a căzut din tavan și a aterizat în gura ta, în timp ce sforăiai.

Ochii mătușii mele parcurg vopseaua albă desprinsă de deasupra ei, în timp ce ia o înghițitură lungă din băutura.

— Mă rog, mulțumesc, budincă.

Mătușa Livi îi întinde lui Kiersten paharul acum gol.

— Îți rămân datoare.

Se uită prin sufragerie, ochii i se opresc asupra lui Dax, care nu era acolo când a adormit.

— Oh, Daxon, mă bucur să te văd. Arăți la fel de elegant ca întotdeauna.

Dax roșește și se ridică de pe scaun, ca să o pupe pe obraz. O surprind pe Kiersten bucurându-se de priveliștea fundului lui Dax în timp ce se apleacă. Îmi prinde privirea și îmi face cu ochiul, iar eu simt cum mi se încălzesc obrazii.

— Te-ai trezit exact la timp, mătușă Livi, zice Kiersten. Eram pe cale să începem partea din seară în care îl hulim pe Stuart fără milă.

Mătușa se uită la mine ca și cum m-ar întreba dacă eu sunt de acord să particip la această activitate. Ridic din umeri, gândindu-mă că e mai ieftin decât terapia.

¹ La-Z-Boy Inc., producător american de mobilă, n.t.